

RIVERDALE

ÎN URMĂ CU O ZI

Un roman de MICOL OSTOW

Traducere din limba engleză
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINT
BOOKS

—2019—

PROLOG

JUGHEAD

Riverdale e cunoscut ca „orașul dinamic!”. Dar, dacă rămâi pe aici suficient de mult timp, începi să-ți dai seama cât de multe dintre zâmbetele afișate nu fac decât să acopere, de fapt, un șifonier cât Narnia¹ de mare, plin de „schelete”. Bineînțeles, fiecare orașel are propriile secrete, dar chiar și noi, cei care am crescut aici, care ne-am trăit toată viața în Riverdale, suntem șocați de ce se revarsă din cutia Pandorei.

Crede-mă, știu ce spun. În ultima vreme, mi-am dat seama că toți cei la care țin sunt implicați în tot felul de melodrame stil Lynch².

Riverdale e și orașul tradițiilor à la Rockwell: al petrecerii clătitelor de la miezul nopții, spre sfârșitul iernii, al decorării geamurilor înghețate ale Primăriei și al aburilor pe care-i expirăm

¹ Lume fantastică creată de C.S. Lewis, locul în care se desfășoară o mare parte din acțiunea celor șapte romane fantasy pentru copii, *Cronicle din Narnia* (n. red.).

² David Keith Lynch (n. 1946), regizor, scenarist, producător, muzician american, ale cărui filme îi poartă amprenta de neconfundat. Printre creațiile sale se numără serialul *Twin Peaks* (n. red.).

când – dacă – îndrăznim să ieșim afară. Sau al weekendului în care are loc Balul liceului Riverdale, o venerare a apogeului culturii americane, demnă de a fi televizată: fotbal, dans și mândria specifică unui orașel.

Dar preferata mea – pe bune, singura care a însemnat vreodată ceva pentru mine – este Carnavalul anual Summerfest, de pe 4 iulie. De obicei, Betty, Archie și cu mine ne ducem la carnaval împreună, ne îmbuibăm cu hotdogi și vată de zahăr și ne testăm îndemânarea la aruncatul în bazinul cu apă (Betty a fost dintotdeauna cea mai pricepută). Seara, Archie și cu mine plecam la drum ca să vedem artificiiile din Centerville, iar Betty rămânea în urmă ca să prindă prezentarea orașului Riverdale cu sora ei, Polly (nu a deranjat-o niciodată să fie a cincea roată la căruță pentru Polly și – mai recent – pentru nelipsitul iubit al lui Polly, Jason). Summerfest este, pur și simplu, o chestie la care participăm, una la care am participat dintotdeauna. Archie și cu mine am început să ne ducem înainte să învățăm să ne ținem pe picioare, mulțumită părinților noștri, iar Betty a început să ne însoțească din clasa întâi și, de-atunci, e o tradiție.

Sau ar trebui să spun că a fost o tradiție.

Pentru că vara asta, totul este diferit. Betty e plecată la Los Angeles, ca să-și exerseze talentul de a scrie, cu un stagiul la Hello Giggles. (Nu mai spun că Polly și Jason s-au despărțit într-un mod teribil, demn de Războiul Rozelor). Archie e ocupat cu munca în construcții, pentru tatăl său...

Sincer, nu l-am văzut prea mult în ultima vreme. Nu știu. Nu mă întreba de asta.

Cât despre mine? Lucrez în tura de noapte la Twilight Drive-In, în încercarea de a câștiga niște bani, de a nu sta în casă și în calea tatălui meu...

Să nu stau în calea nimănui, să observ lucrurile de la distanță și să le consemnez sunt lucrurile la care mă pricep cel mai bine.

Între timp, cât niciunul dintre noi nu știa, la New York, o tânără importantă pe nume Veronica Lodge își trăia fără griji propriul episod din Gossip Girl, mulțumită contului bancar impresionant al tatălui ei, Hiram Lodge. Părinții Veronicăi erau cunoscuți în Riverdale, dar, hei – asta nu avea nimic de-a face cu noi.

Ei bine, cel puțin așa credeam.

Efectul fluturelui sugerează că micile cauze pot avea efecte imprevizibile – și catastrofale. O acțiune. O cascadă de urmări. Un rezultat pe care nimeni nu-l poate prezice.

Așa am fost noi în vara aia. Archie, Betty, Veronica și cu mine. Era 3 iulie. Sărbătoarea ne aștepta ca o promisiune încălcată. Eram despărțiți, dar legați în moduri la care nu ne gândiserăm niciodată. Niște fluturi mici și proști, care dădeau orbește din aripi.

PARTEA I: DIMINEAȚA

De la: DDoiley1@AdventureScouts.net

Către: [listă: toate_adresele_din_lista_cercetașilor]

Re: lista proviziilor necesare pe timpul nopții

Către toți cercetașii din Riverdale Adventure:

Sper că toți sunteți pregătiți pentru tabăra din seara asta. (Nu ați fi cercetașii mei dacă nu ați ști să vă pregătiți pentru toate scenariile posibile!) Vă rog să citiți lista cuprinzătoare de mai jos, cu toate proviziile:

- * rucsac cu cadru exterior
- * cort

(Nu uitați țărșii, corzile de plastic și folia cortului. Solul din pădurea Sweetwater poate să devină foarte noroios.)

- * sac de dormit (opțional, cu căptușeală)
- * unealtă multifuncțională – *fără bricege*, conform ordinelor Conducătorului detașamentului de cercetași
- * lanterne (și baterii suplimentare)
- * costum de baie
- * sandale impermeabile
- * articole de lenjerie, pijamale și șosete pentru dormit
- * sticlă de apă
- * batoane proteice sau alte mici gustări
- * loțiune pentru plajă
- * balsam de buze
- * hârtie igienică

* loțiune contra insectelor

* periuță de dinți/trusă de toaletă, după necesități

Eu voi aduce **trusa de prim ajutor**. S-ar putea să vreți să vă aduceți și **un aparat de fotografiat, binoclul și ghidul terenului din pădurea Sweetwater**, pe care îl găsiți în atașament (deși, până acum, toți ar trebui să-i cunoașteți topografia).

De asemenea, ar trebui să fiți pregătiți pentru două drumeții serioase: prima, către tabără în seara asta, și mâine-dimineață, la răsărit. Insignele vor fi distribuite celor care pot să identifice corect varietățile selectate de floră și faună din una din drumeții sau din ambele.

Sunt nerăbdător să-mi petrec ziua de sărbătoare cu niște cercetași în devenire ca voi! Anunțați-mă dacă aveți nelămuriri.

Al vostru,

Dilton, Conducătorul departamentului de cercetași

Cheryl:

Jay-Jay, dacă vrei să știi, te caută tati. E nervos. Stai unde ești, dar, până la urmă, va trebui să-l înfrunți.

Jason:

Mersi, sunt pe fază. Ne vedem curând?

Cheryl:

Sunt pe drum. Evident, tocmai l-am ocolit pe dragul de tati. xo

CAPITOLUL UNU

BETTY

Dragă jurnalule,

Nu-mi vine să cred că e deja 4 iulie! E super ciudat să sărbătoresc ziua asta aici, la Los Angeles, departe de Polly, Archie și Jughead. Nu-mi aduc aminte ultima dată când am ratat carnavalul Summerfest din Riverdale. Cred că s-a întâmplat în vara aia, când Archie și-a rupt brațul când construia o căsuță în copac împreună cu Jughead, și am rămas toată ziua în casă, unde am citit benzi desenate și am mâncat înghețate pe băț, colorate în roșu, alb și albastru. Limbile tuturor au căpătat o nuanță de mov intens, iar Juggie a mâncat câte trei pentru fiecare înghețată de-a mea și de-a lui Archie, dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă.

Bineînțeles, mi-e dor de Riverdale și de prietenii mei, dar orașul Los Angeles este UIMITOR. Poate că locuința mătușii Gertrude miroase un pic ciudat (orice ar fi, cred că duhoarea s-a impregnat în pereți. Seamănă cu amestecul ciudat de usturoi și săpun pentru bătrâne), dar e chiar pe marginea canionului Runyon. Așa că, zilnic, înainte să plec la muncă, am ocazia

să-l escaladez. Priveliștea e dementială. E senzațional! Nu se compară cu nimic din Riverdale.

Vremea este extraordinară, barista de la Blackwood Coffee îmi știe deja preferințele (o cafea mare, cu lapte și două cuburi de zahăr)... O, și încă ceva...

Da, îmi este dor de Polly, dar să fiu departe de mama pentru prima dată?

Mmm, nu-i rău.

Evident, o iubesc și știu că și ea mă iubește, dar e atât de autoritară! Pentru prima dată, mă simt oarecum independentă, și nu e aiurea.

În plus, îmi place să lucrez la *Hello Giggles*, chiar dacă încă nu am câștigat-o pe șefă, Rebecca Santos – cunoscută ca editor – de partea mea. Nu știu dacă mă consideră vreo fraieră dintr-un orașel, dar pur și simplu nu o impresionez.

Știu că sunt fata cea nouă, că nu sunt din oraș și că, probabil, sunt singura cu cea mai puțină experiență, dar, până acum Rebecca m-a pus doar să mă ocup de diverse comisioane, să aduc cafeaua, să coordonez ședințele, să trimit pachete prin poștă – lucruri pe care le face o asistentă.

Adică, tot îmi place la nebunie, dar etichetatul dosarelor a fost singura chestie pentru care chiar am scris ceva. Rebecca mă obligă să scriu etichetele mai întâi cu creionul, și apoi cu un marker Sharpie. *Poate* suferă de vreo tulburare obsesiv-compulsivă. În orice caz, treaba asta nu e nici pe departe pe drumul spre Premiul Pulitzer.

Totuși, Rebecca mă ține ocupată, ceea ce e bine. Din multe motive. Cel puțin, înseamnă că nu mă voi mai putea gândi la singura parte proastă a faptului că-mi petrec vara aici, în Los Angeles – că sunt departe de prietenii mei, de 4 iulie.

Îhhh, pe cine păcălesc eu, jurnalule? Partea proastă e că sunt departe de Archie.

Polly:

Bună, surioară! Ești prin preajmă? Vreau să mai stăm de vorbă. În plus, am nevoie de mai multe detalii despre „Rad Brad” ăsta, al tău. Pare... diferit de Archie. N-are cum să fie un lucru rău. Mi-e dor de tine!

Betty:

Și mie mi-e dor de tine! Dar poți să-i spui simplu, Brad. TE ROG 😊 Cu siguranță nu e ca Archie, în sensul bun. Însă nici nu e Archie. În sensul rău.

„Rad Brad.” Așa s-a prezentat. A fost atât de intenționat de siropos, încât a trebuit să râd, și cred că ăsta era și scopul.

L-am cunoscut în cea de-a doua săptămână aici. Începeam, în cele din urmă, să mă obișnuiesc cu energia din Los Angeles – cu traficul nebunesc, cu faptul că trebuie să merg ore în șir cu metroul, zilnic, și că vremea nu se schimbă niciodată (serios, nimeni de aici nu știe ce să facă în rarele ocazii când plouă. AR LUA-O RAZNA dacă ar trebui să treacă printr-o iarnă în Riverdale, chiar dacă avem suficient sirop de arțar cât să-i ținem pe toți din oraș la o cură infinită de detoxifiere)... Cu faptul că până și oamenii de rând seamănă oarecum cu celebritățile și că, la urma urmei, poate sunt celebrități-în-devenire. Tot mă simțeam ca fata din orașelul de provincie, venită în marele oraș – cum aș fi putut să nu o fac? *Toate* hainele mele aveau, fără să exagerez, vreun imprimeu floral roz. Era ca și când aș fi avut un bilet lipit pe frunte, pe care scria TURISTĂ...

sau EXTRATERESTRĂ. Dar începeam să mă adaptez la ritmurile orașului și mă simțeam străină, dar și liniștită.

Polly mi-a tot trimis mesaje și m-a întrebat despre tipii din Los Angeles, iar eu îi tot spuneam: de obicei, tipii nu mă observă. Eu sunt cea „drăguță”. Vecina de alături. Și singurul băiat pe care mi-am dorit de ani de zile să mă observe mă iubește cu siguranță... dar, probabil, nu așa cum vreau eu. Pentru el, *sunt* vecina de alături.

(Nu știi sigur ce simte. Mi-a fost mereu prea teamă să întreb.)

Așadar, era o vineri de vară, iar Rebecca mă rugase să aduc sushi la birou (rulouri cu creveți și tempura¹, orez brun cu garnitură de maioneză extra-picantă și o salată hijiki² – îi știam deja pe de rost comanda). Dar, chiar dacă am sunat din timp, patronul mi-a spus că va dura o vreme, așa că mi-am luat cartea (*The Bluest Eye*³, cea pe care îmi face plăcere să o recitesc, evident) și m-am așezat pe iarba din Grădinile Maguire, de unde poți mereu să stai și să studiezi oamenii.

Era una dintre zilele care chiar mirosea a vară: totul era verde și înflorit, iar cerul era de un albastru pe care-l vezi numai în fotografiile făcute de profesioniști, dar asta era viața adevărată. Hashtag fără filtre.

Brusc, am văzut o umbră pe pagină.

— Citești ceva ușor, nu?

¹ Nume generic al paneului japonez, respectiv legume, pește sau fructe de mare prăjite în aluat crocant (n. red.).

² Tip de alge marine care cresc pe coastele din Japonia, China și Coreea (n. red.).

³ *Cel mai albastru ochi*, roman al cunoscutei prozatoare de limbă engleză Toni Morrison (n. 1931), distinsă cu Premiul Nobel pentru Literatură în anul 1988 (n. red.).